

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δέκατο πενταμελές τμήμα)

της 9ης Φεβρουαρίου 2022 *

«Ανταγωνισμός – Κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως – Αγορά των υπηρεσιών σιδηροδρομικών μεταφορών εμπορευμάτων – Απόφαση περί απορρίψεως καταγγελίας – Άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004 – Εύλογη προθεσμία – Συμφέρον της Ένωσης να συνεχιστεί η εξέταση καταγγελίας – Προσδιορισμός της πλέον ενδεδειγμένης αρχής για την εξέταση καταγγελίας – Κριτήρια – Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως – Συστημικές ή γενικευμένες πλημμέλειες όσον αφορά τον σεβασμό του κράτους δικαίου – Κίνδυνος προσβολής των δικαιωμάτων του καταγγέλλοντος σε περίπτωση απορρίψεως της καταγγελίας – Υποχρέωση αιτιολογήσεως»

Στην υπόθεση T-791/19,

Sped-Pro S.A., με έδρα τη Βαρσοβία (Πολωνία), εκπροσωπούμενη από την M. Kozak, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενης από τον J. Szczodrowski, την L. Wildpanner και τον P. van Nuffel,

καθής,

υποστηριζόμενης από τη

Δημοκρατία της Πολωνίας, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση της απόφασεως C(2019) 6099 τελικό της Επιτροπής, της 12ης Αυγούστου 2019 (υπόθεση AT.40459 – Αποστολή εμπορευμάτων με σιδηροδρομική μεταφορά στην Πολωνία – PKP Cargo), με την οποία απορρίφθηκε η καταγγελία της προσφεύγουσας σχετικά με φερόμενες παραβάσεις του άρθρου 102 ΣΛΕΕ στην αγορά των υπηρεσιών σιδηροδρομικών μεταφορών εμπορευμάτων στην Πολωνία,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο πενταμελές τμήμα),

* Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική.

συγκείμενο από τους M. van der Woude, Πρόεδρο, A. Kornezov (εισηγητή), E. Buttigieg, G. Hesse και D. Petrlík, δικαστές,

γραμματέας: M. Zwozdziak-Carbonne, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 17ης Σεπτεμβρίου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Η προσφεύγουσα, Sped-Pro S.A., είναι εταιρία με έδρα τη Βαρσοβία (Πολωνία), η οποία δραστηριοποιείται στον τομέα της παροχής υπηρεσιών αποστολής. Στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων αυτών, η Sped-Pro S.A. χρησιμοποίησε τις υπηρεσίες σιδηροδρομικής μεταφοράς εμπορευμάτων που παρέχει η PKP Cargo S.A., εταιρία ελεγχόμενη από το πολωνικό Δημόσιο.
- 2 Στις 4 Νοεμβρίου 2016, η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή καταγγελία κατά της PKP Cargo (στο εξής: καταγγελία), δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1). Με την καταγγελία της, η προσφεύγουσα υποστήριξε, μεταξύ άλλων, ότι η PKP Cargo είχε προβεί σε κατάχρηση της δεσπόζουσας θέσεως που κατείχε, κατά την έννοια του άρθρου 102 ΣΛΕΕ, στην αγορά των υπηρεσιών σιδηροδρομικών μεταφορών εμπορευμάτων στην Πολωνία, καθόσον αρνήθηκε, κατ' ουσίαν, να συνάψει με την προσφεύγουσα σύμβαση εμπορικής συνεργασίας πολυετούς διάρκειας με τους όρους της αγοράς. Η προσφεύγουσα υπέβαλε συμπληρωματική καταγγελία στις 24 Αυγούστου 2017.
- 3 Με επιστολή της 13ης Σεπτεμβρίου 2017 (στο εξής: ενημερωτική επιστολή), η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα σχετικά με την πρόθεσή της να απορρίψει την καταγγελία, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2004, L 123, σ. 18).
- 4 Η προσφεύγουσα υπέβαλε παρατηρήσεις και συμπληρωματικές πληροφορίες στις 19 Οκτωβρίου, στις 19 Δεκεμβρίου και στις 21 Δεκεμβρίου 2017, καθώς και στις 8 Ιανουαρίου, στις 29 Ιουνίου και στις 4 Οκτωβρίου 2018. Επιπλέον, δύο συσκέψεις έλαβαν χώρα μεταξύ της προσφεύγουσας και της Επιτροπής στις 5 Δεκεμβρίου 2017 και στις 26 Απριλίου 2018.
- 5 Με την απόφαση C(2019) 6099 τελικό, της 12ης Αυγούστου 2019 (υπόθεση AT.40459 – Αποστολή εμπορευμάτων με σιδηροδρομική μεταφορά στην Πολωνία – PKP Cargo) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 773/2004, με την αιτιολογία, κατ' ουσίαν, ότι ο Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Πρόεδρος της Αρχής Προστασίας του Ανταγωνισμού και των Καταναλωτών, Πολωνία, στο εξής: πολωνική αρχή ανταγωνισμού) ήταν περισσότερο ενδεδειγμένος για την εξέτασή της.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 6 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Νοεμβρίου 2019, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 7 Στις 30 Ιανουαρίου 2020, η Επιτροπή κατέθεσε το υπόμνημα αντικρούσεως στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου.
- 8 Το υπόμνημα απαντήσεως και το υπόμνημα ανταπαντήσεως κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Απριλίου και στις 26 Ιουνίου 2020, αντιστοίχως.
- 9 Με απόφαση της 25ης Μαΐου 2020, ο πρόεδρος του δεκάτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε στη Δημοκρατία της Πολωνίας να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής. Η Δημοκρατία της Πολωνίας κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως στις 30 Αυγούστου 2020 και η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί του εν λόγω υπομνήματος στις 29 Σεπτεμβρίου 2020. Εντούτοις, στις 8 Οκτωβρίου 2020, ο πρόεδρος του δεκάτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου αποφάσισε να μην περιληφθούν στη δικογραφία οι παρατηρήσεις αυτές, για τον λόγο ότι κατατέθηκαν εκπροθέσμως.
- 10 Κατόπιν προτάσεως του δεκάτου τμήματος, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28 του Κανονισμού Διαδικασίας, να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον πενταμελούς τμήματος.
- 11 Λόγω κωλύματος ενός εκ των μελών του δεκάτου πενταμελούς τμήματος, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου όρισε εαυτόν, στις 20 Ιουλίου 2021, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 17, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, προς συμπλήρωση της συνθέσεως του τμήματος στην υπό κρίση υπόθεση. Σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 5, του εν λόγω Κανονισμού, ανέλαβε επίσης την προεδρία του τμήματος στην ίδια υπόθεση.
- 12 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 17ης Σεπτεμβρίου 2021.
- 13 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
 - να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 14 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
 - να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 15 Η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει τα αιτήματα της Επιτροπής.

ΣΚΕΠΤΙΚΟ

- 16 Η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως υποδιαιρείται σε δύο σκέλη, τα οποία αφορούν, κατ' ουσίαν, το πρώτο, προσβολή του δικαιώματος της προσφεύγουσας να εξεταστεί η υπόθεσή της εντός εύλογης προθεσμίας και, το δεύτερο, έλλειψη αιτιολογίας της προσβαλλομένης απόφασης. Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παραβίαση της αρχής του κράτους δικαίου στην Πολωνία. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αφορά το συμφέρον της Ένωσης να συνεχισθεί η εξέταση της καταγγελίας.
- 17 Πρέπει να εξεταστούν, κατ' αρχάς, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, στη συνέχεια, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως και, τέλος, από κοινού, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αφορά προσβολή του δικαιώματος της προσφεύγουσας να εξεταστεί η υπόθεσή της εντός εύλογης προθεσμίας

- 18 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της εύλογης προθεσμίας καθόσον εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση σχεδόν τρία έτη μετά την υποβολή της καταγγελίας και σχεδόν δύο έτη μετά την κοινοποίηση της ενημερωτικής επιστολής στην προσφεύγουσα. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1/2003 και το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 773/2004, ερμηνευόμενα σε συνδυασμό με το άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).
- 19 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 20 Πρώτον, υπενθυμίζεται ότι η εύλογη διάρκεια των διοικητικών διαδικασιών στο πλαίσιο της πολιτικής του ανταγωνισμού συνιστά γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, την τήρηση της οποίας διασφαλίζουν τα δικαιοδοτικά όργανά της (βλ. απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2012, Heineken Nederland και Heineken κατά Επιτροπής, C-452/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2012:829, σκέψη 97 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 21 Η αρχή της εύλογης διάρκειας της διοικητικής διαδικασίας κατοχυρώνεται με το άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη, κατά το οποίο κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην αμερόληπτη, δίκαιη και εντός ευλόγου προθεσμίας εξέταση των υποθέσεών του από τα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης (βλ. απόφαση της 15ης Ιουλίου 2015, HIT Groep κατά Επιτροπής, T-436/10, EU:T:2015:514, σκέψη 239 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 22 Σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 773/2004, οσάκις η Επιτροπή θεωρεί ότι, βάσει των στοιχείων που διαθέτει, δεν υπάρχουν επαρκείς λόγοι για να δοθεί συνέχεια σε καταγγελία, ενημερώνει τον καταγγέλλοντα σχετικά με το σκεπτικό της και τάσσει προθεσμία εντός της οποίας ο καταγγέλλων μπορεί να γνωστοποιήσει εγγράφως τις απόψεις του. Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, εάν ο καταγγέλλων γνωστοποιήσει εντός της τασσόμενης από την Επιτροπή προθεσμίας τις απόψεις του και οι γραπτές παρατηρήσεις που υποβάλλονται από τον καταγγέλλοντα δεν οδηγούν σε διαφορετική αξιολόγηση της καταγγελίας, η Επιτροπή, με σχετική απόφαση, απορρίπτει την καταγγελία.

- 23 Επομένως, ο μεν καταγγέλων, ως αποδέκτης της αποφάσεως περί απορρίψεως της καταγγελίας του, δικαιούται να τη λάβει εντός εύλογης προθεσμίας, η δε Επιτροπή υπέχει την υποχρέωση να αποφανθεί επί της καταγγελίας εντός εύλογης προθεσμίας (πρβλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, BVGD κατά Επιτροπής, T-104/07 και T-339/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:366, σκέψη 127).
- 24 Βεβαίως, στην απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 2021, Qualcomm και Qualcomm Europe κατά Επιτροπής (C-466/19 P, EU:C:2021:76), το Δικαστήριο επισήμανε, στη σκέψη 32, ότι η παραβίαση της αρχής της εύλογης προθεσμίας μπορεί να επιφέρει ακύρωση μόνον αποφάσεως με την οποία διαπιστώνεται παράβαση, η οποία ελήφθη μετά το πέρας διοικητικής διαδικασίας βάσει του άρθρου 101 ή 102 ΣΛΕΕ, εφόσον αποδεικνύεται ότι η παραβίαση αυτή είχε ως αποτέλεσμα την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας των οικείων επιχειρήσεων. Εντούτοις, η κρίση αυτή του Δικαστηρίου πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα των περιστάσεων της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφασή του. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η επίμαχη απόφαση στην υπόθεση εκείνη ήταν απόφαση περί αιτήσεως παροχής πληροφοριών εκδοθείσα σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003 ως μέσο έρευνας στο πλαίσιο εν εξελίξει διοικητικής διαδικασίας. Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο αποφάνθηκε, κατ' ουσίαν, στη σκέψη 33 της εν λόγω αποφάσεως, ότι η επιχειρηματολογία περί υπερβολικής διάρκειας της διοικητικής διαδικασίας δεν ασκούσε επιρροή στο πλαίσιο προσφυγής με αντικείμενο μια τέτοια απόφαση, αλλά στο πλαίσιο προσφυγής με αντικείμενο την απόφαση της Επιτροπής με την οποία περατώθηκε η διοικητική αυτή διαδικασία με τη διαπίστωση παραβάσεως του άρθρου 101 ή 102 ΣΛΕΕ.
- 25 Μολονότι η απόφαση της Επιτροπής να απορρίψει καταγγελία δεν αποτελεί, βεβαίως, «απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παράβαση», εντούτοις περατώνει τη διοικητική διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής, σε αντίθεση με την επίμαχη απόφαση στην υπόθεση που μνημονεύεται στη σκέψη 24 ανωτέρω. Υπό τις συνθήκες αυτές, η μη αναγνώριση υποχρεώσεως της Επιτροπής να τηρεί την αρχή της εύλογης προθεσμίας στο πλαίσιο της εκ μέρους της εξετάσεως των καταγγελιών που της υποβάλλονται θα καθιστούσε, κατά παράβαση του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη, άνευ ουσιαστικού περιεχομένου το δικαίωμα του καταγγέλλοντος να εξετάζονται οι υποθέσεις του εντός εύλογης προθεσμίας, όπως επιτάσσει το άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη.
- 26 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι, εν προκειμένω, παρήλθαν περίπου δύο έτη και εννέα μήνες μεταξύ της υποβολής της καταγγελίας και της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 27 Καίτοι η Επιτροπή επιχειρεί να δικαιολογήσει το χρονικό αυτό διάστημα επικαλούμενη την πολυπλοκότητα των περιεχόμενων στην καταγγελία πραγματικών και νομικών ζητημάτων και το γεγονός ότι η προσφεύγουσα υπέβαλε συμπληρωματική καταγγελία καθώς και άλλες παρατηρήσεις και συμπληρωματικές πληροφορίες, εντούτοις γεγονός παραμένει ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η οποία περιλαμβάνει μόνον 31 σημεία καταλαμβάνουσα συνολικά λιγότερο από 7 σελίδες, η Επιτροπή περιορίστηκε, κατ' ουσίαν, στη διαπίστωση ότι η πολωνική αρχή ανταγωνισμού ήταν περισσότερο ενδεδειγμένη για την εξέταση της καταγγελίας. Πλην όμως, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ένα τέτοιο συμπέρασμα δεν απαιτούσε τη διενέργεια περίπλοκης πραγματικής ή νομικής εκτίμησης των αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πρακτικών κατά των οποίων έβαλλε η καταγγελία.

- 28 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι η Επιτροπή δεν τήρησε τη δέσμευση που υπέχει να ενημερώσει τον καταγγέλλοντα εντός ενδεικτικής προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την παραλαβή της καταγγελίας για τα μέτρα που προτίθετο να λάβει για την καταγγελία, σύμφωνα με τα σημεία 61 και 62, σε συνδυασμό με τα σημεία 55 και 56 της ανακοινώσεως της Επιτροπής περί χειρισμού των καταγγελιών από την Επιτροπή βάσει των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2004, C 101, σ. 65). Μολονότι πρόκειται για ενδεικτική προθεσμία, όπως προκύπτει από το σημείο 61 της εν λόγω ανακοινώσεως, γεγονός παραμένει ότι παρήλθαν δέκα περίπου μήνες μεταξύ της υποβολής της καταγγελίας και της κοινοποιήσεως στην προσφεύγουσα της ενημερωτικής επιστολής, χρονικό διάστημα που υπερβαίνει κατά πολύ την ανωτέρω ενδεικτική προθεσμία.
- 29 Εν πάση περιπτώσει, και χωρίς να παρίσταται ανάγκη να διατυπωθεί οριστική κρίση επί του ζητήματος αν η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωσή της να εξετάσει την καταγγελία εντός εύλογης προθεσμίας, από τη νομολογία προκύπτει ότι η παραβίαση της αρχής της εύλογης προθεσμίας μπορεί να δικαιολογήσει την ακύρωση αποφάσεως εκδοθείσας από την Επιτροπή μόνον αν είχε συνέπειες για την έκβαση της διαδικασίας. Τούτο ισχύει ιδίως όταν η εν λόγω παραβίαση είναι ικανή να θίξει τα δικαιώματα άμυνας της οικείας επιχειρήσεως (πρβλ. απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied* κατά Επιτροπής, C-105/04 P, EU:C:2006:592, σκέψεις 42 έως 52).
- 30 Η νομολογία αυτή εφαρμόζεται *mutatis mutandis* στις αποφάσεις περί απορρίψεως καταγγελίας βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 773/2004, διευκρινιζόμενου πάντως ότι ο καταγγέλλων δεν είναι καθού στο πλαίσιο μιας τέτοιας διαδικασίας. Συνεπώς, σε περίπτωση προσφυγής κατά τέτοιας αποφάσεως, η παραβίαση της αρχής αυτής είναι ικανή να επιφέρει την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως μόνον όταν ο προσφεύγων αποδεικνύει ότι η υπέρβαση της εύλογης προθεσμίας είχε επίπτωση στη δυνατότητα να υπερασπιστεί τη θέση του κατά τη διαδικασία αυτή. Τούτο θα συνέβαινε ιδίως αν η υπέρβαση της εύλογης προθεσμίας είχε εμποδίσει τον προσφεύγοντα να συλλέξει ή να προβάλει ενώπιον της Επιτροπής πραγματικά ή νομικά στοιχεία που αφορούν είτε τις καταγγελλθείσες αντίθετες προς τον ανταγωνισμό πρακτικές είτε το συμφέρον της Ένωσης να διερευνήσει την υπόθεση.
- 31 Πλην όμως, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι η ως άνω προϋπόθεση πληρούται εν προκειμένω.
- 32 Συγκεκριμένα, αφενός, η προσφεύγουσα απλώς διατείνεται, κατ' ουσίαν, ότι η διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας ήταν «κρίσιμη», δεδομένου ότι η προθεσμία παραγραφής για την άσκηση αγωγής αποζημίωσης δεν είχε ανασταλεί ούτε διακοπεί με την υποβολή της καταγγελίας ή την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 4, της οδηγίας 2014/104/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Νοεμβρίου 2014, σχετικά με ορισμένους κανόνες που διέπουν τις αγωγές αποζημίωσης βάσει του εθνικού δικαίου για παραβάσεις των διατάξεων του δικαίου ανταγωνισμού των κρατών μελών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2014, L 349, σ. 1).
- 33 Ωστόσο, η δυνατότητα της προσφεύγουσας να προβάλει τα δικαιώματά της δυνάμει του άρθρου 102 ΣΛΕΕ ασκώντας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων αγωγή αποζημίωσης ή οποιαδήποτε άλλη αγωγή κατ' ευθεία εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως, τηρουμένων των αρχών της ισοδυναμίας και της αποτελεσματικότητας (πρβλ. αποφάσεις της 19ης Ιουνίου 1990, *Factortame* κ.λπ., C-213/89, EU:C:1990:257, σκέψη 19 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 6ης Ιουνίου 2013, *Donau Chemie* κ.λπ., C-536/11, EU:C:2013:366, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), δεν εξηρτάτο επ' ουδενί από την έκβαση της διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής σχετικά με την καταγγελία της, και ιδίως από τη μη κίνηση από την Επιτροπή

επίσημης διαδικασίας έρευνας. Κατά συνέπεια, η ενδεχόμενη υπέρβαση της εύλογης προθεσμίας από την Επιτροπή δεν έθιγε το δικαίωμα της προσφεύγουσας να ασκήσει μια τέτοια αγωγή ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων πριν από την εκπνοή της προθεσμίας παραγραφής και χωρίς να αναμείνει την έκδοση της αποφάσεως της Επιτροπής επί της καταγγελίας της.

- 34 Αφετέρου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι ορισμένα μέτρα που έλαβε η Δημοκρατία της Πολωνίας κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας έθεσαν εν αμφιβόλω την τήρηση της αρχής του κράτους δικαίου στο εν λόγω κράτος μέλος. Εντούτοις, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι η υποβάθμιση του κράτους δικαίου στην Πολωνία την εμπόδισε να συλλέξει ή να προβάλει ενώπιον της Επιτροπής πραγματικά ή νομικά στοιχεία σχετικά με τις καταγγελλόμενες αντίθετες προς τον ανταγωνισμό πρακτικές ή με το συμφέρον της Ένωσης να διερευνήσει την υπόθεση.
- 35 Συνεπώς, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με το συμφέρον της Ένωσης να συνεχισθεί η εξέταση της καταγγελίας

- 36 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 102 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 17, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, ΣΕΕ, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 773/2004 και το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1/2003. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλα σφάλματα κατά την εκτίμηση του συμφέροντος της Ένωσης να συνεχισθεί η εξέταση της καταγγελίας, όπερ είχε ως αποτέλεσμα να στερηθεί το άρθρο 102 ΣΛΕΕ κάθε πρακτικής αποτελεσματικότητας.
- 37 Η Επιτροπή αντικρούει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 38 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή, στην οποία έχει ανατεθεί, με το άρθρο 105, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, η αποστολή να μεριμνά για την εφαρμογή των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ, καλείται να καθορίσει και να θέσει σε εφαρμογή την πολιτική ανταγωνισμού της Ένωσης και διαθέτει προς τούτο διακριτική ευχέρεια κατά την εξέταση των καταγγελιών. Για να εκτελεί αποτελεσματικά την αποστολή αυτή, η Επιτροπή μπορεί, συνεπώς, να προσδίδει διαφορετικό βαθμό προτεραιότητας στις καταγγελίες που της υποβάλλονται. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή μπορεί όχι μόνο να ορίσει τη σειρά με την οποία θα εξεταστούν οι καταγγελίες, αλλά και να απορρίψει μια καταγγελία λόγω του ότι δεν υπάρχει επαρκές ενωσιακό συμφέρον για να προχωρήσει στην εξέταση της υποθέσεως (πρβλ. απόφαση της 16ης Μαΐου 2017, *Agria Polska* κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-480/15, EU:T:2017:339, σκέψεις 34 και 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 39 Ωστόσο, η διακριτική ευχέρεια που διαθέτει συναφώς η Επιτροπή δεν είναι απεριόριστη. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή υποχρεούται να εξετάζει προσεκτικά το σύνολο των πραγματικών και νομικών στοιχείων που της γνωστοποιούν οι καταγγέλλοντες (βλ. απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2014, *Si.mobil* κατά Επιτροπής, T-201/11, EU:T:2014:1096, σκέψη 82 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 40 Επιπλέον, από τη νομολογία προκύπτει ότι η Επιτροπή, όταν θεσπίζει κανόνες συμπεριφοράς και αναγγέλλει με τη δημοσίευσή τους ότι θα τους εφαρμόζει πλέον στις περιπτώσεις που αυτοί οι κανόνες αφορούν, αυτοπεριορίζεται στην άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει και δεν μπορεί να αποκλίνει από τους κανόνες αυτούς, άλλως θα της επιβληθούν, ενδεχομένως,

κυρώσεις λόγω παραβίασεως γενικών αρχών του δικαίου, όπως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως ή της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (πρβλ. απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2017, H&R ChemPharm κατά Επιτροπής, C-95/15 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:125, σκέψη 57). Εν προκειμένω, η Επιτροπή αυτοπεριορίστηκε στην άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει κατά την εξέταση των καταγγελιών με την έκδοση της ανακοινώσεώς της σχετικά με τη συνεργασία στο πλαίσιο του δικτύου των αρχών ανταγωνισμού (ΕΕ 2004, C 101, σ. 43), η οποία περιέχει κατευθυντήριες γραμμές που αποσκοπούν να διευκρινίσουν, μεταξύ άλλων, υπό ποιες προϋποθέσεις μπορεί να θεωρηθεί ότι είτε η Επιτροπή είτε μία μόνη εθνική αρχή ανταγωνισμού είτε περισσότερες εθνικές αρχές ανταγωνισμού είναι περισσότερο ενδεδειγμένες για την εξέταση μιας καταγγελίας.

- 41 Ο δικαστικός έλεγχος των αποφάσεων περί απορρίψεως καταγγελίας δεν πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα να αντικαθιστά το Γενικό Δικαστήριο την εκτίμηση της Επιτροπής ως προς το συμφέρον της Ένωσης με τη δική του εκτίμηση, αλλά σκοπό έχει να ελεγχθεί ότι η επίδικη απόφαση δεν στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά και ότι δεν ενέχει πλάνη περί το δίκαιο ούτε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως ούτε εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας (βλ. απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 2017, Torpps Europe κατά Επιτροπής, T-699/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:2, σκέψη 66 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 42 Με την προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία, με την αιτιολογία, κατ' ουσίαν, ότι η πολωνική αρχή ανταγωνισμού ήταν περισσότερο ενδεδειγμένη για την εξέτασή της, διότι αφενός η προβαλλόμενη παράβαση περιοριζόταν, κατά τα ουσιώδη, στην πολωνική αγορά και αφετέρου η εν λόγω αρχή είχε λεπτομερή γνώση της αγοράς των υπηρεσιών σιδηροδρομικής μεταφοράς εμπορευμάτων στην Πολωνία και των πρακτικών της PKP Cargo, την οποία απέκτησε κατόπιν πολλών ερευνών που διενεργήθηκαν με δική της επιμέλεια και των αποφάσεων που εκδόθηκαν στον τομέα αυτόν από το 2004.
- 43 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, αφενός, ότι η εκτίμηση της Επιτροπής ενέχει πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως όσον αφορά τον ορισμό της αγοράς που τίγεται από τις καταγγελλθείσες αντίθετες προς τον ανταγωνισμό πρακτικές και, αφετέρου, ότι η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη και άλλους παράγοντες ικανούς να αποδείξουν την ύπαρξη συμφέροντος της Ένωσης να συνεχισθεί η εξέταση της καταγγελίας.
- 44 Πρώτον, όσον αφορά τον ορισμό της αγοράς που τίγεται από τις καταγγελλθείσες αντίθετες προς τον ανταγωνισμό πρακτικές, επισημαίνεται, κατά πρώτον, ότι η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι φερόμενες ως καταχρηστικές πρακτικές της PKP Cargo παρήγαγαν αποτελέσματα πέραν της εθνικής αγοράς, οπότε η Επιτροπή ήταν περισσότερο ενδεδειγμένη για την εξέτασή τους.
- 45 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όταν οι καταγγελλθείσες παραβάσεις παράγουν αποτελέσματα που γίνονται αισθητά κατ' ουσίαν μόνο στο έδαφος ενός κράτους μέλους και ο καταγγέλλων προσφεύγει, για τις διαφορές που απορρέουν από τις παραβάσεις αυτές, στις αρμόδιες διοικητικές και δικαστικές αρχές του εν λόγω κράτους μέλους, η Επιτροπή δικαιούται να απορρίψει την καταγγελία ελλείψει ενωσιακού συμφέροντος, υπό την προϋπόθεση πάντως ότι τα δικαιώματα του καταγγέλλοντος μπορούν να προστατευθούν ικανοποιητικώς από τα εθνικά όργανα, πράγμα που προϋποθέτει ότι τα όργανα αυτά είναι σε θέση να συγκεντρώσουν τα πραγματικά στοιχεία προκειμένου να εξακριβώσουν αν οι επίμαχες πρακτικές συνιστούν παράβαση των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ (βλ. απόφαση της 3ης Ιουλίου 2007, Au Lys de France κατά Επιτροπής, T-458/04, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2007:195, σκέψη 83 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και διάταξη της 19ης Μαρτίου 2012, Associazione «Giùlemanidallajune» κατά Επιτροπής, T-273/09, EU:T:2012:129, σκέψη 68 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 46 Στην παράγραφο 10 της ανακοινώσεως σχετικά με τη συνεργασία στο πλαίσιο του δικτύου των αρχών ανταγωνισμού διευκρινίζεται ότι μία μόνον εθνική αρχή ανταγωνισμού είναι κατάλληλη για να ασχοληθεί με συμφωνίες ή πρακτικές που έχουν σημαντικές συνέπειες για τον ανταγωνισμό, όταν οι συνέπειες αυτές εκδηλώνονται κυρίως εντός των ορίων της επικράτειάς της, ενώ, κατά την παράγραφο 14 της ίδιας ανακοινώσεως, η Επιτροπή είναι ιδιαιτέρως κατάλληλη να επιληφθεί δεδομένης υποθέσεως ιδίως όταν μία ή περισσότερες συμφωνίες ή πρακτικές, περιλαμβανομένων των δικτύων παρόμοιων συμφωνιών ή πρακτικών, παράγουν συνέπειες για τον ανταγωνισμό σε περισσότερα από τρία κράτη μέλη (διασυνοριακές αγορές οι οποίες εκτείνονται σε περισσότερα από τρία κράτη μέλη ή περισσότερες εθνικές αγορές).
- 47 Εν προκειμένω, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι οι φερόμενες ως καταχρηστικές πρακτικές που καταγγέλλθηκαν καταλογίζονταν σε επιχείρηση εγκατεστημένη στην Πολωνία, ήτοι στην PKP Cargo, και ζημίωσαν άλλη επιχείρηση επίσης εγκατεστημένη στην Πολωνία, ήτοι την προσφεύγουσα. Επιπλέον, με την καταγγελία της, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι, ακόμη και αν τα αποτελέσματα των εν λόγω πρακτικών είχαν γίνει αισθητά σε πολλά κράτη μέλη, η PKP Cargo κατείχε δεσπόζουσα θέση «στην πολωνική αγορά» και ότι, κατ' αρχήν, η κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως που προσάπτεται στην PKP Cargo έλαβε χώρα «στην πολωνική αγορά». Εξάλλου, τα μερίδια αγοράς που κατείχε η PKP Cargo, όπως αυτά παρουσιάστηκαν με την καταγγελία, αφορούσαν μόνον την πολωνική αγορά, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε ούτε, κατά μείζονα λόγο, απέδειξε ότι η PKP Cargo κατείχε δεσπόζουσα θέση σε άλλες γεωγραφικές αγορές. Ομοίως, με την από 4 Οκτωβρίου 2018 επιστολή της, η προσφεύγουσα επανέλαβε προς την Επιτροπή το αίτημά της να κινήσει έρευνα κατά της PKP Cargo, προκειμένου να εξετάσει την εικαζόμενη κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως «στην αγορά σιδηροδρομικών μεταφορών εμπορευμάτων στην Πολωνία».
- 48 Το γεγονός, το οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα, ότι η αγορά των υπηρεσιών σιδηροδρομικών μεταφορών εμπορευμάτων στην Πολωνία ήταν ανοικτή στον ανταγωνισμό των επιχειρήσεων που είναι εγκατεστημένες σε άλλα κράτη μέλη δεν μπορεί να ανατρέψει την ανάλυση της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, ακόμη και αν υποθεθεί ότι οι φερόμενες ως καταχρηστικές πρακτικές της PKP Cargo μπορούσαν να επηρεάσουν και άλλες γεωγραφικές αγορές, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προέκυπτε, ούτε ρητώς ούτε σιωπηρώς, ότι η PKP Cargo κατείχε δεσπόζουσα θέση σε τέτοιες αγορές. Επιπλέον, ούτε το γεγονός και μόνον ότι η PKP Cargo δραστηριοποιούνταν και διατηρούσε θυγατρικές σε πλείονα κράτη μέλη σημαίνει ότι η ανωτέρω επιχείρηση ή μία από τις θυγατρικές της κατείχε δεσπόζουσα θέση σε άλλες γεωγραφικές αγορές.
- 49 Κατά δεύτερον, το γεγονός, το οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα, ότι η προβαλλόμενη παράβαση ήταν ικανή να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, κατά την έννοια του άρθρου 102 ΣΛΕΕ, δεν ασκεί επιρροή συναφώς. Συγκεκριμένα, ο επηρεασμός του εμπορίου μεταξύ των κρατών μελών αποτελεί προϋπόθεση για την εφαρμογή του άρθρου 102 ΣΛΕΕ και όχι για τον προσδιορισμό της αρχής που είναι η πλέον ενδεδειγμένη να εξετάσει μια καταγγελία.
- 50 Κατά τρίτον, δεν μπορεί να ευδοκιμήσει ούτε το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο, στην παράγραφο 25, στοιχείο iv, της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή εσφαλμένως κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η σχετική αγορά υπηρεσιών ήταν η «αγορά σιδηροδρομικών μεταφορών», και όχι η «αγορά σιδηροδρομικών μεταφορών εμπορευμάτων». Συγκεκριμένα, η προμνημονευθείσα παράγραφος πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα των παραγράφων 3, 21 και 26 της ίδιας αποφάσεως, από τις οποίες προκύπτει ότι η σχετική αγορά υπηρεσιών ήταν η αγορά των υπηρεσιών σιδηροδρομικών μεταφορών εμπορευμάτων. Επομένως, η αναφορά στην

«αγορά σιδηροδρομικών μεταφορών», που περιλαμβάνεται στην παράγραφο 25, στοιχείο iv, της προσβαλλομένης αποφάσεως, συνιστά, το πολύ, ασάφεια η οποία δεν έχει καμία επίπτωση στη νομιμότητα της εν λόγω αποφάσεως.

- 51 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή μπορούσε ευλόγως να εκτιμήσει ότι οι φερόμενες ως καταχρηστικές πρακτικές της PKP Cargo αφορούσαν κυρίως την αγορά των υπηρεσιών σιδηροδρομικών μεταφορών εμπορευμάτων στην Πολωνία.
- 52 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν βάλλει κατά της διαπιστώσεως της Επιτροπής ότι η πολωνική αρχή ανταγωνισμού είχε αποκτήσει λεπτομερή γνώση της αγοράς των υπηρεσιών σιδηροδρομικών μεταφορών εμπορευμάτων στην Πολωνία και των πρακτικών της PKP Cargo, κατόπιν πολλών ερευνών που διενεργήθηκαν με δική της επιμέλεια και των αποφάσεων που εκδόθηκαν στον τομέα αυτόν από το 2004.
- 53 Επομένως, η Επιτροπή ουδόλως υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καθόσον έκρινε ότι οι καταγγελλθείσες πρακτικές αφορούσαν κυρίως την αγορά των υπηρεσιών σιδηροδρομικών μεταφορών εμπορευμάτων στην Πολωνία, ότι η πολωνική αρχή ανταγωνισμού είχε αποκτήσει λεπτομερή γνώση του τομέα και ότι, βάσει των παραγόντων αυτών, η εν λόγω αρχή ήταν περισσότερο ενδεδειγμένη για την εξέταση της καταγγελίας.
- 54 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη και άλλα κριτήρια για την εκτίμηση του συμφέροντος της Ένωσης να διερευνήσει την υπόθεση.
- 55 Κατά πρώτον, η προσφεύγουσα παραπέμπει στη νομολογία κατά την οποία όταν η Επιτροπή εξετάζει το συμφέρον της Ένωσης να διερευνήσει υπόθεση οφείλει, αφενός, να εκτιμήσει τη σοβαρότητα των φερομένων παραβάσεων του ανταγωνισμού και την εξακολούθηση των αποτελεσμάτων τους, λαμβάνοντας υπόψη τη διάρκεια και τη σημασία των καταγγελλθεισών παραβιάσεων καθώς και την επίπτωσή τους στην κατάσταση του ανταγωνισμού εντός της Ένωσης (απόφαση της 23ης Απριλίου 2009, ΑΕΠΙ κατά Επιτροπής, C-425/07 P, EU:C:2009:253, σκέψη 53), και, αφετέρου, να σταθμίσει τη σημασία της επικαλούμενης παραβάσεως για τη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, την πιθανότητα αποδείξεως της υπάρξεώς της και το περιεχόμενο των αναγκαίων μέτρων έρευνας (απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, Automec κατά Επιτροπής, T-24/90, EU:T:1992:97, σκέψη 86). Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή παρέλειψε να εξετάσει και να σταθμίσει το σύνολο των κριτηρίων αυτών, όπερ, κατ' αυτήν, είναι εσφαλμένο από νομικής απόψεως και αντίκειται στην υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει η Επιτροπή.
- 56 Είναι αληθές, όπως παρατηρεί και η προσφεύγουσα, ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή περιόρισε την εκ μέρους της εκτίμηση περί συμφέροντος της Ένωσης στα κριτήρια που μνημονεύονται στη σκέψη 42 ανωτέρω, χωρίς να εξετάσει ρητώς τη σοβαρότητα ή τη σημασία της προσβαλλομένης παραβάσεως, την εξακολούθηση των αποτελεσμάτων της, την πιθανότητα αποδείξεως της υπάρξεώς της και το περιεχόμενο των αναγκαίων μέτρων έρευνας.
- 57 Εντούτοις, κατά πάγια νομολογία, δεδομένου ότι η εκτίμηση περί συμφέροντος της Ένωσης στην περίπτωση καταγγελίας εξαρτάται από τις περιστάσεις κάθε υποθέσεως, δεν επιτρέπεται ούτε ο περιορισμός του αριθμού των κριτηρίων εκτιμήσεως στα οποία μπορεί να προστρέξει η Επιτροπή ούτε, αντίστροφα, η επιβολή σε αυτήν υποχρεώσεως να χρησιμοποιεί αποκλειστικά ορισμένα κριτήρια. Δεδομένου δε ότι, σε τομέα όπως είναι αυτός του δικαίου του ανταγωνισμού, το πραγματικό και το νομικό πλαίσιο ενδέχεται να διαφέρει ουσιωδώς από τη μια υπόθεση στην άλλη, είναι δυνατόν να εφαρμόζονται κριτήρια που δεν είχαν χρησιμοποιηθεί μέχρι τότε ή να

δίνεται προτεραιότητα σε ένα μόνον κριτήριο για να εκτιμηθεί το συμφέρον της Ένωσης (βλ. αποφάσεις της 19ης Σεπτεμβρίου 2013, EFIM κατά Επιτροπής, C-56/12 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:575, σκέψη 85 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 20ής Σεπτεμβρίου 2018, Agria Polska κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-373/17 P, EU:C:2018:756, σκέψη 61 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 58 Το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να διευκρινίσει ότι τα συμπεράσματα που απορρέουν από τη νομολογία αυτή δεν είναι δυνατόν να τεθούν υπό αμφισβήτηση από τη νομολογία που μνημονεύεται στη σκέψη 55 ανωτέρω (πρβλ. αποφάσεις της 17ης Μαΐου 2001, IECC κατά Επιτροπής, C-449/98 P, EU:C:2001:275, σκέψεις 44, 46 και 47, και της 20ής Σεπτεμβρίου 2018, Agria Polska κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-373/17 P, EU:C:2018:756, σκέψη 62 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 59 Πράγματι, ανεξαρτήτως της σοβαρότητας ή της σημασίας της προβαλλομένης παραβάσεως, της εξακολουθήσεως των αποτελεσμάτων της, της πιθανότητας αποδείξεως της υπάρξεώς της ή, ακόμη, του περιεχομένου των αναγκαίων μέτρων έρευνας, ενδέχεται το συμφέρον της Ένωσης να μην επιβάλλει στην Επιτροπή να διερευνήσει μια καταγγελία, αν μια εθνική αρχή ανταγωνισμού είναι, λόγω ιδίως της εγγύτητάς της με τα κρίσιμα αποδεικτικά στοιχεία, της έκτασης των θιγόμενων από τις καταγγελλόμενες πρακτικές αγορών ή, ακόμη, της γνώσης που απέκτησε κατά το παρελθόν όσον αφορά τις εν λόγω αγορές και πρακτικές, περισσότερο ενδεδειγμένη, σε σχέση με την Επιτροπή, για τη διερεύνηση της προβαλλομένης παραβάσεως.
- 60 Επομένως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να εξετάσει και να σταθμίσει το σύνολο των κριτηρίων που διαλαμβάνονται στη μνημονευθείσα στη σκέψη 55 ανωτέρω νομολογία.
- 61 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η καταγγελία έθετε ένα νέο νομικό ζήτημα –που δεν έχει ακόμη επιλυθεί στο δίκαιο ανταγωνισμού της Ένωσης– ήτοι αν η άρνηση παροχής πρόσβασης σε αναγκαία υποδομή (essential facility), υπό όρους μη ενέχοντες διακρίσεις, η οποία δικαιολογείται από την ύπαρξη ανεξόφλητης οφειλής, την ύπαρξη της οποίας δεν αναγνωρίζει ωστόσο η επιχείρηση που ζητεί πρόσβαση στην εν λόγω υποδομή, συνιστά κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως κατά την έννοια του άρθρου 102 ΣΛΕΕ.
- 62 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, κατά την παράγραφο 15 της ανακοινώσεως σχετικά με τη συνεργασία στο πλαίσιο του δικτύου των αρχών ανταγωνισμού, η Επιτροπή είναι ιδιαιτέρως κατάλληλη να επιληφθεί δεδομένης υποθέσεως εφόσον το συμφέρον της Ένωσης επιβάλλει την έκδοση αποφάσεως της Επιτροπής με στόχο την ανάπτυξη της ενωσιακής πολιτικής ανταγωνισμού, όποτε ανακύπτει ένα νέο ζήτημα ανταγωνισμού, ή όταν απαιτείται η διασφάλιση της ουσιαστικής επιβολής της νομοθεσίας.
- 63 Ωστόσο, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το ζήτημα που τέθηκε στη σκέψη 61 ανωτέρω συνιστά νέο ζήτημα ανταγωνισμού το οποίο είναι σημαντικό για την ανάπτυξη της ενωσιακής πολιτικής ανταγωνισμού, κατά την έννοια της παραγράφου 15 της ανακοινώσεως σχετικά με τη συνεργασία στο πλαίσιο του δικτύου των αρχών ανταγωνισμού, τούτο δεν σημαίνει ότι η Επιτροπή υποχρεούται αυτομάτως να εξετάσει την καταγγελία. Συγκεκριμένα, το «νέο» ζήτημα που ήγειρε η προσφεύγουσα ήταν, κατ' ουσίαν, το κατά πόσον οι φερόμενες ως καταχρηστικές πρακτικές της PKP Cargo μπορούσαν να θεωρηθούν αντικειμενικώς δικαιολογημένες. Μια τέτοια εξέταση θα προϋπέθετε όχι μόνο να εξακριβωθεί αν η PKP Cargo κατείχε δεσπόζουσα θέση στην οικεία αγορά, αλλά και αν υφίστατο πράγματι η επίμαχη οφειλή –γεγονός όπερ αμφισβητείται– καθώς και να εξακριβωθούν τα ενδεχόμενα αποτελέσματα αποκλεισμού που

- συνεπάγονται οι εν λόγω πρακτικές. Η προσφεύγουσα, όμως, δεν απέδειξε ότι η Επιτροπή ήταν περισσότερο ενδεδειγμένη για να προβεί σε μια τέτοια εξέταση, καίτοι οι εν λόγω πρακτικές αφορούσαν κυρίως την πολωνική αγορά και η πολωνική αρχή ανταγωνισμού είχε ήδη λεπτομερή γνώση του τομέα.
- 64 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι, εν προκειμένω, το κριτήριο σχετικά με την ύπαρξη νέου ζητήματος ανταγωνισμού, σημαντικού για την ανάπτυξη της πολιτικής ανταγωνισμού της Ένωσης, έπρεπε να υπερισχύσει των κριτηρίων που μνημονεύθηκαν στη σκέψη 42 ανωτέρω.
- 65 Τέταρτον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή όφειλε να εξακριβώσει αν η PKP Cargo εφάρμοζε σύστημα εκπτώσεων που ενέχει διακρίσεις και αν η τελευταία είχε απαίτηση κατά της προσφεύγουσας ικανή να δικαιολογήσει την άρνησή της να συνάψει σύμβαση με αυτή. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν απέρριψε την καταγγελία με την αιτιολογία ότι από τα στοιχεία που είχε στη διάθεσή της δεν μπορούσε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι οι καταγγελλόμενες πρακτικές αντέβαιναν στο άρθρο 102 ΣΛΕΕ, αλλά με την αιτιολογία ότι η πολωνική αρχή ανταγωνισμού ήταν περισσότερο ενδεδειγμένη για την εξέτασή τους. Επομένως, δεν όφειλε η Επιτροπή να λάβει θέση επί των ζητημάτων αυτών.
- 66 Πέμπτον, το γεγονός που καταγγέλλει η προσφεύγουσα ότι η πολωνική αρχή ανταγωνισμού αρνήθηκε, με τις από 21 Αυγούστου και 7 Οκτωβρίου 2019 επιστολές, να δώσει συνέχεια στην καταγγελία στερείται σημασίας, καθώς η άρνηση αυτή έλαβε χώρα το πρώτον μετά την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως (πρβλ. απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 2021, Qualcomm και Qualcomm Europe κατά Επιτροπής, C-466/19 P, EU:C:2021:76, σκέψη 82).
- 67 Έκτον, το μη αμφισβητούμενο γεγονός ότι, κατά το πολωνικό δίκαιο, οι αποφάσεις της πολωνικής αρχής ανταγωνισμού περί απορρίψεως καταγγελίας δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ένδικης προσφυγής δεν είναι ικανό να επιβάλει στην Επιτροπή υποχρέωση εξετάσεως της καταγγελίας. Πράγματι, εναπόκειται στα κράτη μέλη, δυνάμει του άρθρου 19, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ, να προβλέψουν τα ένδικα βοηθήματα και μέσα που είναι αναγκαία για να διασφαλίζεται ο σεβασμός του δικαιώματος των ιδιωτών σε πραγματική δικαστική προστασία στους τομείς που διέπονται από το δίκαιο της Ένωσης και όχι στην Επιτροπή να αντιμετωπίσει, κινώντας έρευνα, τις ενδεχόμενες αδυναμίες της δικαστικής προστασίας σε εθνικό επίπεδο. Επιπλέον, εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να ασκήσει ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων αγωγές αποζημιώσεως για τις ζημίες που υποστηρίζει ότι υπέστη λόγω των συμπεριφορών οι οποίες αποτελούν το αντικείμενο της καταγγελίας, ώστε να διασφαλίσει την τήρηση του άρθρου 102 ΣΛΕΕ (πρβλ. απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 2018, Agria Polska κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-373/17 P, EU:C:2018:756, σκέψεις 83 και 87).
- 68 Τέλος, στο μέτρο που η προσφεύγουσα προβάλλει επίσης παράβαση του άρθρου 17, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, ΣΕΕ, αρκεί η επισήμανση ότι δεν προέβαλε ούτε ένα αυτοτελές επιχείρημα περί παραβάσεως της εν λόγω διατάξεως.
- 69 Εξ αυτού συνάγεται ότι ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.
- 70 Στη συνέχεια, πρέπει να εξεταστούν τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως και του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με την ύπαρξη συστημικών και γενικευμένων πλημμελειών όσον αφορά το κράτος δικαίου στην Πολωνία, με σκοπό να αποδείξει ότι υπήρχε πραγματικός κίνδυνος η προστασία των δικαιωμάτων της ως καταγγέλλουσας να μην είναι ικανοποιητική σε εθνικό επίπεδο.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως και του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με τον σεβασμό της αρχής του κράτους δικαίου στην Πολωνία

- 71 Στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή προσέβαλε το δικαίωμά της για αποτελεσματική δικαστική προστασία, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 2 ΣΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 19, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ και το άρθρο 47 του Χάρτη. Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή ήταν περισσότερο ενδεδειγμένη για την εξέταση της καταγγελίας, λαμβανομένων υπόψη των συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών όσον αφορά το κράτος δικαίου στην Πολωνία και, ιδίως, της ελλείψεως ανεξαρτησίας της πολωνικής αρχής ανταγωνισμού και των αρμοδίων εθνικών δικαστηρίων.
- 72 Ειδικότερα, η προσφεύγουσα προβάλλει διάφορα στοιχεία ικανά να αποδείξουν, κατ' αυτήν, ότι, αφενός, η πολωνική αρχή ανταγωνισμού ήταν εξαρτημένη από την εκτελεστική εξουσία και, αφετέρου, τα εθνικά δικαστήρια που καλούνται να προβούν σε έλεγχο νομιμότητας των αποφάσεων της αρχής αυτής, ήτοι το Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów – XVII Wydział Sądu Okręgowego w Warszawie (δικαστήριο για την προστασία του ανταγωνισμού και των καταναλωτών – XVII τμήμα του περιφερειακού πρωτοδικείου Βαρσοβίας, Πολωνία) και το Izba Kontroli Nadzyczajnej i Spraw Publicznych (Τμήμα Εκτάκτου Ελέγχου και Δημοσίων Υποθέσεων) του Sąd Najwyższy (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Πολωνία), δεν διέθεταν όλες τις εγγυήσεις ανεξαρτησίας, όπως προκύπτει ιδίως από τη νομολογία του Δικαστηρίου. Επιπλέον, η προσφεύγουσα προβάλλει πλείονες ειδικές ενδείξεις σχετικά με τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, τη φύση της προβαλλομένης παραβάσεως και το πραγματικό πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εντάσσεται, ικανές να καταδείξουν, κατ' αυτήν, ότι συνέτρεχαν σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι για να θεωρηθεί ότι θα διέτρεχε πραγματικό κίνδυνο προσβολής των δικαιωμάτων της αν η υπόθεσή της εξεταζόταν από τα εθνικά δικαστήρια. Στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη τα εν λόγω στοιχεία και να αιτιολογήσει επαρκώς κατά νόμον την προσβαλλόμενη απόφαση ως προς το ζήτημα αυτό.
- 73 Η Επιτροπή και η Δημοκρατία της Πολωνίας αντικρούουν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 74 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εξέτασε κατά πόσον συστημικές ή γενικευμένες πλημμέλειες όσον αφορά το κράτος δικαίου στην Πολωνία εμπόδιζαν την απόρριψη της καταγγελίας με την αιτιολογία ότι η πολωνική αρχή ανταγωνισμού ήταν περισσότερο ενδεδειγμένη για την εξέτασή της, εφαρμόζοντας κατ' αναλογία την απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586).
- 75 Η Δημοκρατία της Πολωνίας αμφισβητεί ωστόσο την κατ' αναλογία εφαρμογή της νομολογίας αυτής στην υπό κρίση υπόθεση, για τον λόγο, ιδίως, ότι η νομολογία αυτή αναφέρεται στη συνεργασία μεταξύ εθνικών δικαστηρίων σε ποινικές υποθέσεις και, ειδικότερα, στην εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, και όχι στις αποφάσεις περί απορρίψεως καταγγελίας στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού. Επιπλέον, το ως άνω κράτος μέλος επισημαίνει ότι η απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), αφορούσε την προβλεπόμενη στο άρθρο 19, παράγραφος 1, ΣΕΕ αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, καθώς και τον κίνδυνο προσβολής του θεμελιώδους δικαιώματος σε δίκαιη δίκη ενώπιον ανεξάρτητου δικαστηρίου, όπως αυτό κατοχυρώνεται με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, ενώ οι διατάξεις αυτές δεν έχουν εφαρμογή στις διοικητικές αρχές όπως η πολωνική αρχή ανταγωνισμού.

- 76 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί, πρώτον, αν η Επιτροπή μπορούσε όντως να εφαρμόσει κατ' αναλογία τα διδάγματα που απορρέουν από την απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), στην υπό κρίση υπόθεση.
- 77 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο έκρινε ότι, όταν πρόσωπο κατά του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως επικαλείται, αντιτασσόμενο στην παράδοσή του στην εκδούσα το ένταλμα δικαστική αρχή, την ύπαρξη συστημικών ή, τουλάχιστον, γενικευμένων πλημμελειών που, κατά τη γνώμη του, ενδέχεται να επηρεάσουν την ανεξαρτησία της δικαστικής εξουσίας στο κράτος μέλος που εξέδωσε το ένταλμα και, συνεπώς, να πλήξουν την ουσία του θεμελιώδους δικαιώματός του σε δίκαιη δίκη, η δικαστική αρχή εκτελέσεως υποχρεούται να εκτιμήσει την ύπαρξη πραγματικού κινδύνου το οικείο πρόσωπο να υποστεί προσβολή αυτού του θεμελιώδους δικαιώματος, οσάκις καλείται να αποφασίσει την παράδοσή του ή μη στις αρχές του κράτους που εξέδωσε το ένταλμα [βλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 60 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 78 Προς τούτο, κατά το Δικαστήριο, η δικαστική αρχή εκτελέσεως οφείλει να διενεργήσει ανάλυση σε δύο στάδια.
- 79 Σε πρώτο στάδιο, η δικαστική αρχή εκτελέσεως οφείλει να αξιολογήσει βάσει αντικειμενικών, αξιόπιστων, συγκεκριμένων και δεόντως επικαιροποιημένων στοιχείων σχετικών με τη λειτουργία του δικαστικού συστήματος στο κράτος μέλος το οποίο εξέδωσε το ένταλμα την ύπαρξη πραγματικού κινδύνου προσβολής του θεμελιώδους δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, κινδύνου που συνδέεται με την έλλειψη ανεξαρτησίας των δικαστηρίων του ως άνω κράτους μέλους λόγω των συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών που χαρακτηρίζουν το δικαστικό του σύστημα [βλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 61 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 80 Εάν η δικαστική αρχή εκτελέσεως διαπιστώσει ότι πληρούνται οι σχετιζόμενες με το πρώτο στάδιο της αναλύσεως προϋποθέσεις, τότε οφείλει, σε δεύτερο στάδιο, να εκτιμήσει, κατά τρόπο συγκεκριμένο και ακριβή, εάν, υπό τις περιστάσεις της εξεταζόμενης περιπτώσεως, συντρέχουν σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι για να θεωρηθεί ότι, μετά την παράδοσή του στο κράτος μέλος που εξέδωσε το ένταλμα, ο εκζητούμενος θα διατρέξει τέτοιο κίνδυνο [βλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 68 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 81 Το Δικαστήριο διευκρίνισε επίσης ότι, σε ορισμένες σαφώς οριοθετημένες περιπτώσεις, η δικαστική αρχή εκτελέσεως υποχρεούται να αρνηθεί αυτομάτως την εκτέλεση κάθε ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως εκδοθέντος από το επίμαχο κράτος μέλος, χωρίς να υποχρεούται να προβεί σε οποιαδήποτε συγκεκριμένη εκτίμηση του πραγματικού κινδύνου που διατρέχει το εκζητούμενο πρόσωπο να υποστεί προσβολή της ουσίας του θεμελιώδους δικαιώματός του σε δίκαιη δίκη [απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 72].
- 82 Όσον αφορά το ζήτημα αν η νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 81 ανωτέρω μπορούσε να εφαρμοστεί εν προκειμένω, υπενθυμίζεται ότι η νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα τα διαθέσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως, ήτοι στις 12 Αυγούστου 2019 (βλ. τη μνημονευθείσα στη σκέψη 66 ανωτέρω νομολογία). Συνεπώς, ακόμη και αν υποτεθεί ότι γεγονότα μεταγενέστερα της

ημερομηνίας αυτής παρέχουν τη δυνατότητα αποφυγής του δευτέρου σταδίου της αναλύσεως κατ' εφαρμογήν της νομολογίας αυτής, επισημαίνεται ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της.

- 83 Κατόπιν της διευκρινίσεως αυτής, πρέπει να γίνει δεκτό, όπως υποστηρίζει και η Δημοκρατία της Πολωνίας, ότι υφίστανται, βεβαίως, προφανείς διαφορές μεταξύ των περιστάσεων της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), και των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως. Εντούτοις, πλείονες εκτιμήσεις αρχής δικαιολογούν την κατ' αναλογία εφαρμογή των διδαγμάτων που απορρέουν από την εν λόγω απόφαση για τον προσδιορισμό της αρχής ανταγωνισμού που είναι η πλέον ενδεδειγμένη για να εξετάσει καταγγελία περί παραβάσεως των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ.
- 84 Συγκεκριμένα, κατά πρώτον, υπενθυμίζεται ότι η θεμελιώδης παραδοχή ότι κάθε κράτος μέλος μοιράζεται τις διαλαμβανόμενες στο άρθρο 2 ΣΕΕ κοινές αξίες με όλα τα υπόλοιπα κράτη μέλη και αναγνωρίζει ότι και αυτά τις αποδέχονται όπως το ίδιο συνεπάγεται και δικαιολογεί την ύπαρξη αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών και, ιδίως, των δικαστηρίων τους ως προς την αναγνώριση των αξιών αυτών στις οποίες στηρίζεται η Ένωση και μεταξύ των οποίων καταλέγεται η αρχή του κράτους δικαίου, και, επομένως, ως προς την τήρηση του δικαίου της Ένωσης που υλοποιεί τις αξίες αυτές [απόφαση της 24ης Ιουνίου 2019, Επιτροπή κατά Πολωνίας (Ανεξαρτησία του Ανωτάτου Δικαστηρίου), C-619/18, EU:C:2019:531, σκέψεις 42 και 43].
- 85 Η θεμελιώδης αυτή παραδοχή ισχύει επίσης στις σχέσεις μεταξύ της Επιτροπής, των εθνικών αρχών ανταγωνισμού και των εθνικών δικαστηρίων στο πλαίσιο της εφαρμογής των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ. Πράγματι, τόσο οι κανόνες που διέπουν τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, τους οποίους αφορούσε η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η μνημονευθείσα στη σκέψη 76 ανωτέρω απόφαση [βλ. αποφάσεις της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψεις 35 και 36, και της 25ης Ιουλίου 2018, Generalstaatsanwaltschaft (Συνθήκες κρατήσεως στην Ουγγαρία), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, σκέψη 104], όσο και οι κανόνες που διέπουν το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Ανταγωνισμού και τη συνεργασία μεταξύ της Επιτροπής και των εθνικών δικαστηρίων για την εφαρμογή των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ, τους οποίους αφορά η υπό κρίση υπόθεση (βλ., μεταξύ άλλων, αιτιολογικές σκέψεις 15, 21 και 28, άρθρα 11, παράγραφος 1, και 15 του κανονισμού 1/2003, καθώς και παράγραφο 2, in fine, της ανακοινώσεως σχετικά με τη συνεργασία στο πλαίσιο του δικτύου των αρχών ανταγωνισμού), καθιερώνουν σύστημα στενής συνεργασίας μεταξύ των αρμοδίων αρχών βασιζόμενο στις αρχές της αμοιβαίας αναγνωρίσεως, της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και της καλόπιστης συνεργασίας.
- 86 Συγκεκριμένα, δυνάμει των άρθρων 4 και 5 του κανονισμού 1/2003, η Επιτροπή και οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών διαθέτουν παράλληλες αρμοδιότητες για την εφαρμογή των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ, ενώ η όλη οικονομία του κανονισμού 1/2003 στηρίζεται στη στενή τους συνεργασία (απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2013, Vivendi κατά Επιτροπής, T-432/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2013:538, σκέψη 26). Επιπλέον, κατά το άρθρο 35, παράγραφος 1, του ιδίου κανονισμού, οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών οφείλουν να διασφαλίζουν την αποτελεσματική εφαρμογή των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ προς το γενικό συμφέρον, διευκρινιζόμενου ότι δικαστήρια δύναται να περιλαμβάνονται στις αρχές ανταγωνισμού που ορίζονται από τα κράτη μέλη (πρβλ. απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2010, VEBIC, C-439/08, EU:C:2010:739, σκέψεις 56 και 62). Επιπλέον, κατά το άρθρο 4 της οδηγίας (ΕΕ) 2019/1 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 2018, για την παροχή αρμοδιοτήτων στις αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών ώστε να επιβάλλουν

αποτελεσματικότερα τους κανόνες και για τη διασφάλιση της εύρυθμης λειτουργίας της εσωτερικής αγοράς (ΕΕ 2019, L 11, σ. 3), οι εν λόγω αρχές πρέπει να διαθέτουν εγγυήσεις ανεξαρτησίας και αμεροληψίας. Μολονότι, βεβαίως, κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν είχε ακόμη παρέλθει η προθεσμία για τη μεταφορά της ως άνω οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο, γεγονός παραμένει ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να μη θεσπίζουν, κατά τη διάρκεια της προθεσμίας αυτής, διατάξεις δυνάμενες να θέσουν σε σοβαρό κίνδυνο το επιδιωκόμενο από την οδηγία αποτέλεσμα (βλ. αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 1997, *Inter-Environnement Wallonie*, C-129/96, EU:C:1997:628, σκέψη 45, και της 2ας Ιουνίου 2016, *Pizzo*, C-27/15, EU:C:2016:404, σκέψη 32).

- 87 Επιπλέον, το άρθρο 101, παράγραφος 1, και το άρθρο 102 ΣΛΕΕ παράγουν άμεσα αποτελέσματα στις σχέσεις μεταξύ των ιδιωτών και γεννούν, υπέρ των υποκειμένων δικαίου, δικαιώματα τα οποία τα εθνικά δικαστήρια υποχρεούνται να προστατεύουν. Η αρμοδιότητα για την εφαρμογή των εν λόγω διατάξεων ανήκει συγχρόνως στην Επιτροπή και στα εθνικά δικαστήρια. Αυτή η απονομή αρμοδιοτήτων χαρακτηρίζεται από την υποχρέωση καλόπιστης συνεργασίας μεταξύ της Επιτροπής και των εθνικών δικαστηρίων (απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, *Automec* κατά Επιτροπής, T-24/90, EU:T:1992:97, σκέψη 90). Τούτο επιβεβαιώνεται από την παράγραφο 15 της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη συνεργασία μεταξύ της Επιτροπής και των δικαστηρίων των κρατών μελών της ΕΕ κατά την εφαρμογή των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2004, C 101, σ. 54), η οποία προβλέπει ότι η Επιτροπή και τα εθνικά δικαστήρια υπέχουν αμοιβαίες υποχρεώσεις καλόπιστης συνεργασίας.
- 88 Επομένως, όπως συμβαίνει με τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, ομοίως η συνεργασία, για τους σκοπούς της εφαρμογής των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ, μεταξύ της Επιτροπής, των αρχών ανταγωνισμού των κρατών μελών και των εθνικών δικαστηρίων στηρίζεται στις αρχές της αμοιβαίας αναγνωρίσεως, της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και της καλόπιστης συνεργασίας, οι οποίες επιβάλλουν σε καθεμιά από τις αρχές αυτές και στα δικαστήρια να αποδέχονται ως δεδομένο, πλην εξαιρετικών περιστάσεων, ότι όλες οι λοιπές αρχές και όλα τα λοιπά δικαστήρια τηρούν το δίκαιο της Ένωσης και, ειδικότερα, ότι σέβονται τα αναγνωρισμένα από το δίκαιο αυτό θεμελιώδη δικαιώματα.
- 89 Κατά δεύτερον, από τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 45 ανωτέρω προκύπτει ότι, όταν οι καταγγελλθείσες παραβάσεις παράγουν αποτελέσματα που γίνονται αισθητά κατ' ουσίαν μόνο στο έδαφος ενός κράτους μέλους και ο καταγγέλλων προσφεύγει, για τις διαφορές που απορρέουν από τις παραβάσεις αυτές, στις αρμόδιες διοικητικές και δικαστικές αρχές του εν λόγω κράτους μέλους, η Επιτροπή δικαιούται να απορρίψει την καταγγελία ελλείψει ενωσιακού συμφέροντος, υπό την προϋπόθεση πάντως ότι τα δικαιώματα του καταγγέλλοντος μπορούν να προστατευθούν ικανοποιητικώς από τα εθνικά όργανα.
- 90 Επομένως, η νομολογία επιβάλλει ήδη στην Επιτροπή, πριν από την απόρριψη καταγγελίας λόγω ελλείψεως συμφέροντος της Ένωσης, την υποχρέωση να βεβαιώνεται ότι τα εθνικά όργανα είναι σε θέση να προστατεύουν ικανοποιητικώς τα δικαιώματα του καταγγέλλοντος. Η νομολογία αυτή, καθόσον αναφέρεται, κατά ευρύ τρόπο, στα «εθνικά όργανα», αφορά τόσο τις εθνικές αρχές ανταγωνισμού όσο και τα αρμόδια συναφώς εθνικά δικαστήρια. Σε περίπτωση όμως που στο οικείο κράτος μέλος υφίσταντο συστημικές ή γενικευμένες πλημμέλειες ικανές να υπονομεύσουν την ανεξαρτησία των οργάνων αυτών, καθώς και σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι για να θεωρηθεί ότι αν η Επιτροπή απέρριπτε την καταγγελία και αν αυτή είχε υποβληθεί ενώπιον των εν λόγω οργάνων, ο καταγγέλλων θα διέτρεχε πραγματικό κίνδυνο προσβολής των

δικαιωμάτων του, τότε τα εν λόγω εθνικά όργανα δεν θα ήταν σε θέση να προστατεύσουν ικανοποιητικώς τα δικαιώματα του καταγγέλλοντος κατά την έννοια της υπομνησθείσας στη σκέψη 45 ανωτέρω νομολογίας.

- 91 Κατά τρίτον, το θεμελιώδες δικαίωμα σε δίκαιη δίκη ενώπιον ανεξάρτητου δικαστηρίου, το οποίο κατοχυρώνεται με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, έχει επίσης ιδιαίτερη σημασία και για την αποτελεσματική εφαρμογή των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ. Συγκεκριμένα, τα εθνικά δικαστήρια καλούνται, αφενός, να ελέγχουν τη νομιμότητα των αποφάσεων των εθνικών αρχών ανταγωνισμού και, αφετέρου, να εφαρμόζουν ευθέως τα άρθρα 101 και 102 ΣΛΕΕ. Το Δικαστήριο έχει τονίσει συναφώς ότι εναπόκειται στα κράτη μέλη, δυνάμει του άρθρου 19, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ, να προβλέπουν τα ένδικα βοηθήματα και μέσα που είναι αναγκαία για να διασφαλίζεται ο σεβασμός του δικαιώματος των ιδιωτών σε αποτελεσματική δικαστική προστασία στους τομείς που διέπονται από το δίκαιο της Ένωσης, συμπεριλαμβανομένου του τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού (βλ. συναφώς τη μνημονευθείσα στη σκέψη 67 ανωτέρω νομολογία).
- 92 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η τήρηση των επιταγών του κράτους δικαίου αποτελεί κρίσιμο παράγοντα, τον οποίο η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη, για τον προσδιορισμό της αρχής ανταγωνισμού που είναι η πλέον ενδεδειγμένη για την εξέταση μιας καταγγελίας και ότι, προς τον σκοπό αυτόν, η Επιτροπή μπορούσε, εν προκειμένω, να εφαρμόσει κατ' αναλογία την απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586).
- 93 Δεύτερον, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή περιορίστηκε να αναφέρει, κατ' ουσίαν, ότι δεν πληρούνταν εν προκειμένω οι προϋποθέσεις σχετικά με το δεύτερο στάδιο αναλύσεως που προσδιορίστηκε με την απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586), αποφεύγοντας να λάβει θέση επί του ζητήματος κατά πόσον πληρούνταν οι προϋποθέσεις σχετικά με το πρώτο στάδιο της αναλύσεως που προσδιορίστηκε με την ίδια απόφαση.
- 94 Πάντως, στο μέτρο που τα δύο αυτά στάδια αναλύσεως είναι σωρευτικά, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι περιορίστηκε, για λόγους οικονομίας της διαδικασίας, στην εξέταση του δεύτερου αυτού σταδίου.
- 95 Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα προκειμένου να αποδείξει, γενικώς, την ύπαρξη συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών στην Πολωνία ικανών να υπονομεύσουν την ανεξαρτησία της πολωνικής αρχής ανταγωνισμού και των αρμοδίων εθνικών δικαστηρίων είναι αλυσιτελή.
- 96 Τρίτον, πρέπει να εξεταστούν οι εκτιθέμενοι στην προσβαλλόμενη απόφαση λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή θεώρησε ότι δεν πληρούνταν εν προκειμένω οι προϋποθέσεις σχετικά με το δεύτερο στάδιο της αναλύσεως.
- 97 Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι, στο πλαίσιο του δεύτερου σταδίου της αναλύσεως, απόκειται κατ' αρχάς στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο, εν προκειμένω στην προσφεύγουσα, να προσκομίσει ενδείξεις περί της υπάρξεως σοβαρών και αποδεδειγμένων λόγων που δικαιολογούν να θεωρηθεί ότι θα διέτρεχε πραγματικό κίνδυνο προσβολής των δικαιωμάτων του αν η υπόθεσή του επρόκειτο να εξεταστεί από τα εθνικά όργανα. Απόκειται εν συνεχεία στην Επιτροπή, λαμβανομένων υπόψη των συγκεκριμένων προβληματισμών που εκφράζει ο προσφεύγων και των

πληροφοριών που αυτός τυχόν προσκομίζει, να εκτιμήσει, κατά τρόπο συγκεκριμένο και ακριβή, εάν, υπό τις περιστάσεις της εξεταζόμενης περιπτώσεως, συνέτρεχαν τέτοιοι λόγοι, λαμβανομένης υπόψη της προσωπικής καταστάσεως του προσφεύγοντος, της φύσεως της προβαλλομένης παραβάσεως καθώς και του πραγματικού πλαισίου [πρβλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψεις 60, 68 και 75].

- 98 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα προέβαλε, κατά τη διοικητική διαδικασία, δέσμη συγκεκριμένων ενδείξεων και ειδικών πληροφοριακών στοιχείων ικανών, κατ' αυτήν, να αποδείξουν, στο σύνολό τους, ότι συνέτρεχαν σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι για να θεωρηθεί ότι θα διέτρεχε πραγματικό κίνδυνο προσβολής των δικαιωμάτων της, αν η υπόθεσή της εξεταζόταν από τα εθνικά όργανα. Πλην όμως, κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη τις ενδείξεις και τα στοιχεία αυτά και να αιτιολογήσει επαρκώς κατά νόμον την προσβαλλόμενη απόφαση ως προς το ζήτημα αυτό.
- 99 Ειδικότερα, κατά πρώτον, η προσφεύγουσα επέστησε την προσοχή της Επιτροπής στο γεγονός ότι η PKP Cargo ήταν επιχείρηση ελεγχόμενη από το Δημόσιο και ότι, λόγω των στενών δεσμών μεταξύ της εταιρίας αυτής και της κυβερνήσεως, η πολωνική αρχή ανταγωνισμού ενδέχεται να επιδείξει επιεική, αν όχι μεροληπτική, στάση έναντι της επιχειρήσεως αυτής. Συγκεκριμένα, κατά την προσφεύγουσα, αφενός, ο πρόεδρος της πολωνικής αρχής ανταγωνισμού εξαρτάται πλήρως από την εκτελεστική εξουσία, διότι διορίζεται και παύεται από τον Πρωθυπουργό, χωρίς ο νόμος να καθορίζει τη διάρκεια της θητείας του και τους λόγους της παύσεώς του. Το γεγονός ότι από το 2014 ο Πρωθυπουργός έπαυσε πλειστάκις τον πρόεδρο της εν λόγω αρχής είναι ενδεικτικό της εξαρτήσεως αυτής. Αφετέρου, η PKP S.A., η οποία είναι η μητρική εταιρία της PKP Cargo, ανήκει στα μέλη του Πολωνικού Εθνικού Ιδρύματος, ενώσεως η οποία, κατά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, συστάθηκε και χρηματοδοτείται από τις μεγαλύτερες δημόσιες εταιρίες της Πολωνίας, με σκοπό την προάσπιση και την προώθηση, μέσω εκστρατειών στα μέσα ενημέρωσης, της μεταρρυθμίσεως του δικαστικού συστήματος στην Πολωνία.
- 100 Κατά δεύτερον, η προσφεύγουσα αναφέρθηκε επανειλημμένως στο γεγονός ότι τον Απρίλιο του 2007 ο τότε Πολωνός γενικός εισαγγελέας, Z. Ziobro είχε προσφύγει κατά της από 17 Ιουνίου 2004 αποφάσεως της πολωνικής αρχής ανταγωνισμού στην υπόθεση DOK 50/04, με την οποία η εν λόγω αρχή διαπίστωνε κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως εκ μέρους της PKP Cargo και της επέβαλλε, συνακόλουθα, κύρωση. Κατά την προσφεύγουσα, το γεγονός αυτό καταδεικνύει «την πολιτική βούληση προστασίας μίας από τις κύριες εταιρίες του Δημόσιου Ταμείου» και ήταν ικανό να θέσει υπό αμφισβήτηση την ανεξαρτησία της πολωνικής αρχής ανταγωνισμού, διότι η εν λόγω αρχή «κατ[είχε] κατά πολύ ασθενέστερη θέση» σε σχέση με εκείνη του γενικού εισαγγελέα.
- 101 Κατά τρίτον, κατά την προσφεύγουσα, η ευνοϊκή πολιτική της πολωνικής αρχής ανταγωνισμού έναντι της PKP Cargo αποδεικνύεται, αφενός, από το ότι οι κυρώσεις που επιβλήθηκαν στην εταιρία αυτή κατά το παρελθόν ήταν επιεικές, μη αποτρεπτικές και αναποτελεσματικές, όπως μαρτυρεί το γεγονός ότι, παρά τις κυρώσεις αυτές, η PKP Cargo εξακολουθεί να εφαρμόζει τις αντίθετες προς τον ανταγωνισμό πρακτικές της και, αφετέρου, από το ότι η εν λόγω αρχή αρνήθηκε να λάβει οποιοδήποτε μέτρο κατά της PKP Cargo από το 2015, μολονότι η προσφεύγουσα είχε επανειλημμένως προσφύγει ενώπιόν της επ' αυτού. Το τελευταίο αυτό γεγονός είναι ενδεικτικό μεταβολής της πολιτικής της εν λόγω αρχής έναντι της PKP Cargo από το 2015, η οποία εξηγείται από την έλλειψη ανεξαρτησίας της.

- 102 Κατά τέταρτον, η προσφεύγουσα επισήμανε, κατ' ουσίαν, ότι τα αρμόδια εθνικά δικαστήρια στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού δεν ήταν σε θέση να θεραπεύσουν τις αδυναμίες της πολωνικής αρχής ανταγωνισμού λόγω ελλείψεως ανεξαρτησίας.
- 103 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή περιορίστηκε, στην παράγραφο 25, στοιχείο ν, να αναφέρει ότι τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα σχετικά με το δεύτερο στάδιο της αναλύσεως, το οποίο υπομνήσθηκε στη σκέψη 80 ανωτέρω, περιείχαν «αποκλειστικώς μη τεκμηριωμένους ισχυρισμούς» και ότι το γεγονός ότι ο πρόεδρος της πολωνικής αρχής ανταγωνισμού διορίζεται από τον Πρωθυπουργό δεν προδίδει κατά πόσον είναι ανεξάρτητες οι αποφάσεις της έναντι της PKP Cargo. Από κανένα άλλο χωρίο της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν προκύπτει οποιαδήποτε ουσιαστική εκτίμηση της δέσμης ενδείξεων που προέβαλε προς τούτο η προσφεύγουσα, ούτε εξάλλου οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή θεώρησε ότι όλες αυτές οι ενδείξεις ήταν «αποκλειστικώς» «μη τεκμηριωμέν[ες]».
- 104 Επομένως, από την προσβαλλόμενη απόφαση δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή εξέτασε κατά τρόπο συγκεκριμένο και ακριβή τις διάφορες ενδείξεις που προέβαλε η προσφεύγουσα κατά τη διοικητική διαδικασία. Πάντως, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 97 ανωτέρω, η Επιτροπή όφειλε να εκτιμήσει, κατά τρόπο συγκεκριμένο και ακριβή, λαμβανομένων υπόψη των συγκεκριμένων προβληματισμών που εξέφρασε η προσφεύγουσα και των πληροφοριών που αυτή τυχόν παρέσχε, εάν, υπό τις περιστάσεις της εξεταζόμενης περιπτώσεως, συνέτρεχαν σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι για να θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα θα διέτρεχε πραγματικό κίνδυνο προσβολής των δικαιωμάτων της αν η υπόθεσή της εξεταζόταν από τα εθνικά όργανα.
- 105 Η συνοπτική αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως ως προς το ζήτημα αυτό δεν παρέχει τη δυνατότητα ούτε στην προσφεύγουσα να γνωρίζει τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη τις συγκεκριμένες ενδείξεις που προέβαλε και οι οποίες άπτονταν του δεύτερου σταδίου της υπομνησθείσας στη σκέψη 80 ανωτέρω αναλύσεως ούτε στο Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει αποτελεσματικό έλεγχο νομιμότητας της εν λόγω αποφάσεως και να εκτιμήσει εάν συνέτρεχαν σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι για να θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα θα διέτρεχε πραγματικό κίνδυνο προσβολής των δικαιωμάτων της (πρβλ. απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 2017, Contact Software κατά Επιτροπής, T-751/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:602, σκέψεις 39 και 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 106 Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτός ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως καθώς και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν τα λοιπά επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα προς στήριξη του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 107 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά της και να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας.
- 108 Η Δημοκρατία της Πολωνίας φέρει τα δικαστικά έξοδά της, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση C(2019) 6099 τελικό της Επιτροπής, της 12ης Αυγούστου 2019 (υπόθεση AT.40459 – Αποστολή εμπορευμάτων με σιδηροδρομική μεταφορά στην Πολωνία – PKP Cargo).**
- 2) Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της, καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Sped-Pro S.A.**
- 3) Η Δημοκρατία της Πολωνίας φέρει τα δικαστικά έξοδά της.**

Van der Woude

Kornezov

Buttigieg

Hesse

Petrлік

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 9 Φεβρουαρίου 2022.

(υπογραφές)